

1 MILIJARDAS SKAITYTOJŲ INTERNETE

ANNA TODD

AFTER

KAI TAPOME LAIMINGI

wattpad

SENSACIJA IMAGINATORID

baltos lankos

ANNA TODD

AFTER
KAI TAPOME LAIMINGI

Iš anglų kalbos vertė Renata Endzelytė

baltos lankos

UDK 821.111(73)-31
To-16

Versta iš:
Anna Todd, *After ever happy*,
Gallery Books, A Division of Simon & Schuster,
Inc., New York, 2015

Autorei atstovauja *Wattpad*

Pirmasis leidimas – Gallery Books, 2015

Redaktorė
Audronė Daugnorienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Viršelyje panaudota nuotrauka
© Emely / Corbis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: paroduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-916-1

Copyright © 2015 by Anna Todd
All rights reserved
© Renata Endzelytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© Baltų lankų leidyba, 2016

Pirmas skyrius

TESA

– Negali būti.

Stovėjau, bet tuoj pat klestelėjau ant suolo, nes pieva po kojomis ėmė suktis. Parke jau buvo pilna žmonių. Vėsu, bet daugybė šeimų vaikštinėjo su vaikučiais, balionėliais ir dovanomis.

– Tai – tiesa, Hardinas yra Kristiano sūnus, – pakartojo Kimberlė, įsmeigusi šviesias akis.

– Bet Kenas... Hardinas labai į jį panašus.

Prisiminiau, kai pirmą kartą sutikau Keną Skotą jogurto krautuvėlyje. Iškart supratau, kad jis yra Hardino tėvas: tamsūs plaukai ir ūgis lengvai pakuždėjo atsakymą.

– Tikrai? Tiesą sakant, nematau jokio panašumo, išskyrus plaukų spalvą. Hardino akys kaip Kristiano, veido forma irgi tokia pati.

Tikrai? Stengiausi prisiminti visus tris veidus. Kristianas turi duobutes kaip Hardinas ir tokias pat akis... bet tai dar nieko nereikia: Hardino tėvas yra Kenas Skotas – turi būti. Palyginti su Kenu, Kristianas atrodo visai jaunas. Žinau, jie vienmečiai, tačiau svaigalai sudarkė Keno išvaizdą. Jis tebėra gražus vyras, nors aiškiai matyti, kad alkoholis gerokai jį pasendino.

– Tai... – man trūko ir žodžių, ir oro.

Kimberlė užjaučiamai žvelgė į mane.

– Žinau. Baisiai norėjau tau pasakyti. Nemėgstu slapukauti nuo tavęs, bet čia buvo ne mano paslaptis. – Spustelėjo man

ranką. – Kristianas mane patikino, kad gavęs Trišos sutikimą iškart pasakys Hardinui.

– Aš tik... – giliai įkvėpiau. – Tai Kristianas dabar tai ir daro? *Dabar* prisipažįsta Hardinui? – Vėl atsistojau ir atstūmiau Kimberlės ranką. – Turiu eiti pas jį. Jis... – net negalėjau suvokti, kaip Hardinas priims naujienas, ypač šiąnakt užtikęs Trišą ir Kristianą kartu. Jis to nepakels.

– Taip, – atsiduso Kim. – Triša nevisiškai sutiko, bet Kristianas pasakė, kad ji ir taip beveik išplepėjo, o padėtis tampa nevaldoma.

Išsitraukiau telefoną, bet galvoje sukosi vienintelė mintis – negalėjau patikėti, kad Triša slėpė nuo Hardino tokį dalyką. Daug galvojau apie ją, labiausiai kaip apie motiną, o dabar atrodė, kad visai nepažįstu šios moters.

Spaudžiau telefoną prie ausies ir klausiausi Hardino šaukinių, kai Kimberlė ištarė:

– Sakiau Kristianui, kad jums abiem papasakotų, bet Triša patarė geriau pasakyti jam vienam, jeigu jau sakys... – Draugė stipriai sučiaupė lūpas ir apžvelgė parką, paskui pakėlė akis į dangų.

Laukiau, kol išgirdau nuobodų Hardino balso pašto balsą. Kimberlė sėdėjo tylėdama, tad paskambinau dar kartą, bet ir vėl atsiliepė balso paštas. Įsidėjau telefoną į kišenę ir ėmiau gražyti rankas.

– Kimberle, ar galėtum mane pas jį nuvežti? Labai prašau.

– Taip. Aišku. – Ji pašoko ir šuktelėjo Smitą.

Žiūrėjau į vaiką, bėgantį pas mus, ir mačiau liokajaus kariatūrą, tik staiga man šovė mintis, kad Smitas yra Kristiano sūnus... ir Hardino brolis. Hardinas turi jaunėlį broliuką. Tada pagalvojau apie Lendoną... ką tai reiškia Lendonui ir Hardinui? Ar dabar, kai tarp jų nėra jokio giminystės saito, Hardinas apskritai norės su juo bendrauti? O Karen? Kaip mieloji Karen ir jos virtuvės stebuklai? Kenas... tas žmogus taip stengėsi atsilyginti už siaubingą vaikystę jaunuoliui, kuris net nėra jo sūnus. Ar *Kenas* žino? Man sukosi galva, aš turėjau pamatyti Hardiną. Turėjau įsitikinti, kad

jis žino, jog palaikau jį, jog mes kartu viską išgyvensim. Neįsivaizdavau, kaip jis jaučiasi; tikriausiai visiškai priblokštas.

– Ar Smitas žino? – paklausiau.

Po kelių sekundžių tylos Kimberlė atsakė:

– Pamanėm, kad žino, dėl to, kaip elgiasi su Hardinu, bet greičiausiai ne.

Užjaučiau Kimberlę. Ji jau buvo susitaikiusi su savo sužadėtinio neištikimybe – ir štai vėl. Pribėgęs Smitas sustojo ir paslaptinai pažvelgė į mus, lyg tiksliai žinodamas, apie ką kalbėjomės. Aišku, negali būti, bet tai, kaip jis netardamas nė žodžio pirma mūsų nuėjo į mašiną, privertė mane susimąstyti.

Važiuojant per Hampstedą ieškoti Hardino ir jo tėvo, panika mano krūtinėje čia augo, čia slūgo.

Antras skyrius

HARDINAS

Bare driokstelėjo lūžtantis medis.

– Hardinai, liaukis! – erdvėje iš kažkur atskriejo Venso balsas.

Pasigirdo dar vienas garsas – dužo taurės. Miela ausiai, norisi šėlti. Man reikėjo ką nors daužyt, laužyt. Tai ir dariau.

Ekstazę nutraukė riksmas. Pažvelgiau į rankas ir pamačiau laiką brangios kėdės kojos nuolaužą. Nužvelgiau blankius išsigandusių nepažįstamųjų veidus, ieškodamas vieno – Tesos. Deja, jos čia nėra ir šią įniršio akimirką negalėjau nuspręsti, ar tai gerai, ar ne. Ji bijotų, jaudintųsi dėl manęs, pultų ramint, šauktų mane vardu, jos balsas mano ausyse nustelbtų aimanas ir riksmus.

Skubiai numėčiau medgalį, lyg būtų nudeginęs ranką. Ir pajutau, jog kažkas suėmė mane už pečių.

– Vesk jį iš čia, kol neiškvietė policijos! – tarė Maikas. Anksčiau nebuvau girdėjęs jo taip garsiai kalbant.

– Atsiknisk! – gūžtelėjau nuo Venso ir dėbtelėjau į jį krauju pasruvusiomis akimis.

– Nori į kalėjimą? – riktelėjo jis per centimetrą nuo mano veido.

Knietėjo tėkšti jį į grindis, sugniaužt rankomis kaklą... Bet kelios moterys nesiliovė klykusios ir neleido man panirt į tamsą. Nužvelgiau prabangų barą, sudužusias taures ant grindų, sulaužytą kėdę, pasibaisėjusius lankytojų veidus, belaukiančius skerdynių pabaigos. Po akimirkos jų nuostaba virto įtūžiu, kad sujaukiau iškilmingą pobūvį.

Nėriau lauk pro šeimninę. Kristianas kartu.

– Lipk į mašiną ir aš viską paaiškinsiu, – įsakė.

Nerimaudamas, kad policija tikrai gali pasirodyt bet kurią akimirką, padariau kaip lieptas, bet nesupratau, ką jaučiu ir ką galiu pasakyt. Po šitos išpažinties negalėjau susidėliot minčių. Buvo ne tiek neįtikėtina, kiek juokinga.

Atsidrėbiau keleivio vietoje, nes Vensas užsiėmė vairuotojo pusę.

– Negali būt mano tėvas. Tai neįmanoma. Nesąmonė... visiška. – Pažiūrėjęs į brangią išnuomotą mašiną, susimąščiau, ar tai reiškia, jog Tesa tebėra tame prakeiktame parke, kur ją palikau. – Kimberlė turi mašiną, ar ne?

Vensas nepatikliai pažvelgė į mane.

– Aišku, turi. – Įsukus į gatvę, variklis suburzgė garsiau. – Gaila, kad šitaip sužinojai. Viskas jau seniai kaupėsi, bet staiga išslydo iš rankų, – atsiduso.

Sėdėjau ir tylėjau, nes žinojau, kad išsižiojęs nenutylėsiu. Pirštai įsikirtau į kojas ir juntamas skausmas šiek tiek apramino.

– Viską paaiškinsiu, bet pažadėk suprasti, gerai? – Kai žvilgtelėjo į mane, akyse pagavau užuojautą. Man nereikia gailėsčio.

– Nekalbėk su manim kaip su pienburniu, – purkštelėjau. Vensas pažiūrėjo į mane ir vėl nususuko į kelią.

– Žinai, kad užaugau su tavo tėčiu, Kenu... kiek save atsimenu, buvom draugai.

– Tiesą pasakius, *nežinojau*, – dėbtelėjau į jį. Ir vėl išžiūrėjau į pro šalį bėgantį vaizdą. – Atrodo, kad nė velnio nieko nežinau.

– Taigi taip. Užaugom beveik kaip broliai.

– Ir tada ėmei dulkint jo žmoną? – mestelėjau pertraukdamas jo lopšinės istoriją.

– Klausyk, – kone suriaumojo jis, beveik iki rankų baltumo suspaudęs vairą. – Bandau tau viską paaiškinti, todėl būk malonus, leisk man kalbėti, – ir giliai įkvėpė, kad nusiramintų. – Atsakymas į tavo klausimą – buvo visai kitaip. Tavo mama ir Kenas pradėjo draugauti dar mokykloje, kai tavo mama atsikraustė į Hampstedą. Ji buvo gražiausia mano matyta mergina.

Man viduriai apsivertė klausantis Venso prisiminimų.

– Kenas tuoj pat ją apžavėjo. Jiedu kartu praleisdavo kiekvieną mielą minutę, kaip Maksas ir Denizė. Mūsų penketukas susibūrė į mažą šutvę, kaip pasakytum, – atsiduso Kenas, klaidžiodamas savo kvailuose prisiminimuose, net balsas pasikeitė. – Ji buvo aštrialiežuvė, sumani ir iki ausų įsimylėjo tavo tėvą... velnias. Negaliu kitaip jo vadinti, – sudejavo ir pabeldė pirštais vairą, lyg susinervinęs. – Kenas buvo protingas... visai žavus, iš tikrųjų... bet įstojęs į universitetą su ankstesniu šaukimu ir gavęs visą stipendiją, tiesiog prapuolė. Neberado laiko jai. Valandų valandas praleisdavo mokykloje. Be jo greitai tapom ketvertuku ir tarp mūsų su tavo mama nutiko... na, mano jausmai staigiai užsiliepsnojo, o ji irgi ėmė mane įsimylėti.

Vensas akimirkai nutilo, įsuko į skersgatvį ir įjungė kondicionierių. Oras tebebuvo troškus, o aš pašėlau jam vėl pradėjus pasakoti.

– Visada ją mylėjau... ir ji tai žinojo... bet mylėjo jį, o jis buvo geriausias mano draugas, – nutilo. – Ėjo dienos ir naktys ir mes... suartėjom. Ne seksualiai, bet abu atsidavėm jausmams ir nesigręžiojom į praeitį.

– Būk malonus, apsieik be smulkmenų, – ant kelių sugniaužiau kumščius, kad prisiversčiau užsičiaupt ir nutilt, kol nepasakiau daugiau.

– Gerai, gerai, taip. – Kristianas žiūrėjo į kelią. – Žodžiu, žingsnis po žingsnio, ir mūsų romanas įsiliepsnojo. Kenas nieko nenutuokė. Maksui ir Denizei kilo įtarimų, bet nė vienas nieko nesakė. Maldavau tavo mamos palikti jį, nes jis tiesiog ją paliko. Suprantu, kad tai kvaila, bet aš ją mylėjau. – Venso antakiai virto viena linija. – Ji buvo vienintelė šviesa, sauganti mane nuo savęs paties. Galvojau apie Keną, bet negalėjau sutramdyti savo meilės jai. Niekada negalėjau, – sunkiai atsiduso.

– Ir... – paraginau po kelių sekundžių tylos.

– Taip... Taigi kai ji pasakė besilaukianti, pagalvojau, kad mums reiktų pabėgti, ir ji ištekėtų už manęs, ne už jo. Prisiečiau

jai – jei pasirinktų mane, baigčiau kvailioti ir būčiau su ja... su tavim.

Pajutau, kad žiūri į mane, bet aš nenorėjau žiūrėt jam į akis.

– Tavo mama jautė, kad nesu jai visiškai tinkamas, tad sėdėjau ir kramčiau liežuvį, kai ji ir tavo... Kenas... pranešė besilaukiantys ir ketinantys susituokti dar tą pačią savaitę.

Kas per velnias? Pažvelgiau į Kristianą, tačiau jis aiškiai buvo paskendęs prisiminimuose ir spoksojo į kelią.

– Linkėjau jai tik geriausia, negalėjau drabstyti jos purvais ir suteršti gero vardo papasakojęs Kenui ar kam nors kitam, kas nutiko tarp mudviejų. Kartojau sau, kad jis turėtų jausti, jog joje auga ne jo vaikas. Tavo mama tikino, kad kelis mėnesius nebuvo jos palietęs. – Venso pečiai virptelėjo. – Mažose jų vestuvėse buvau vyriausiuoju pabroliu, stovėjau pasipuošęs kostiumu. Žinojau, kad jis galės duoti jai tai, ko aš negalėčiau. Aš juk net neketinau stoti į universitetą. Daugiau nieko neveikiau, tik dūsavau dėl ištekėjusios moters ir mokiausi atmintinai ilgiausias senų romanų ištraukas, žinodamas, kad man taip niekada nebus. – Kristianas atsiduso bandydamas atsikratyti prisiminimų.

Žiūrėdamas į jį stebėjausi, kokios mintys ateina į galvą ir ką jaučiu turįs jam pasakyti. Surikiavau sąrašą ir atsikvėpiau stengdamasis nepasiduoti. Tada vėl sugniaužiau kumštį ir nepažindamas savo balso paklausiau:

– Vadinasi, mama iš esmės pasinaudojo tavim, pasilinksmino ir pametė, nes neturėjai pinigų?

Vensas giliai atsiduso.

– Ne. Ji manimi nepasinaudojo. – Žvilgtelėjo į mano pusę. – Suprantu, kad atrodo būtent taip, ir situacija visai sumauta, bet ji turėjo galvoti apie tave ir tavo ateitį. Aš buvau tikras pašlemėkas – visiškas šiukšlė. Man niekas nebuvo įdomu.

– O dabar esi milijonierius, – mestelėjau su kartėliu.

Kaip jis dar gali ginti mamą po viso šito? Kas jam yra? Staiga – lyg kažkas būtų tvojęs – pagalvojau apie motiną: prarado abu vyrus,

kurių vienas vėliau praturtėjo, o pati po sunkaus darbo grįždavo į mažą apgailėtiną butuką.

Vensas linktelėjo.

– Taip, bet kas tada galėjo pagalvoti, kad viskas šitaip pasisuks? Kenas turėjo viską, aš neturėjau nieko. Taškas.

– Kol nepradėjo lakti kiekvieną naktį. – Vėl įsiutau. Jaučiausi taip ir neatsikratęs pykčio, nes dūrė kaip peilis. Aš augau su puolusiu girtuokliu, o Vensas maudėsi piniguose.

– Tai buvo dar viena iš mano kvailysčių, – pasakė vyras, kurį maniau seniai pažįstantis, tikrai *pažįstantis*. – Tau gimus išgyvenau daug visko, bet man pavyko įstoti į universitetą ir mylėjau tavo mamą iš toli...

– Kol?..

– Kol tau suėjo maždaug penkeri. Buvo tavo gimtadienis, mes visi susirinkom į šventę. Tu atbėgai į virtuvę šaukdamas tėtį... – Vensas užsikirto, o aš dar stipriau suspaudžiau kumštį. – Prie krūtinės spaudei knygą ir sekundei pamiršau, kad šauki ne mane.

Trenkiau kumščiu į prietaisų skydelį.

– Noriu išlipt, – pareikalavau. Negalėjau daugiau klausytis. Kaip viskas sumauta. Vienu kartu nepajėgiu tiek daug suvokti.

Vensas nekreipė dėmesio į mane ir važiavo gatve toliau.

– Tą dieną neišlaikiau. Pareikalavau, kad tavo mama papasakotų Kenui tiesą. Nebegalėjau daugiau tik stebėti, kaip augi. Be to, jau buvau nusprendęs persikelti į Ameriką. Maldavau jos keliauti kartu su manim ir pasiimti tave, mano sūnų.

Mano sūnų.

Pasidarė bloga. Turėjau lipt lauk iš mašinos – važiuojančios ar stovinčios. Žiūrėjau į mielus namukus palei gatvę ir mąščiau, kad vieną dieną įveiksiu fizinį skausmą.

– Bet ji atsisakė ir pasakė turinti kažką išbandyti ir... ir kad tu apskritai nesi mano vaikas.

– Ką? – pasitryniau smilkinius. Būčiau sudaužęs į šipulius skydelį, jeigu būtų padėję.

Atsisukęs į Kristianą pamačiau, kad jis skubiai dairosi tai į kairę, tai dešinę. Paskui suvokiau, koku greičiu važiuojam, ir supratau, kad stengiasi pralėkt kiekvieną šviesoforą ir „stop“ ženklą, kad tik aš neiššokčiau lauk.

– Manau, ji supanikavo. Nežinau. – Pažiūrėjo į mane. – Supratau, kad meluoja – prisipažino, jog tais laikais nebuvo tiek daug visokių tyrimų. O tuo metu buvo nesukalbama: liepė man išvažiuoti ir palikti ją ramybėje, atsiprašė privertusi patikėti, kad esi mano sūnus.

Įsmeigiau akis į kumštį. Suspausti, atleisti. Suspausti, atleisti...

– Po gerų metų vėl ėmėm bendrauti... – pradėjo Vensas, bet balsas skambėjo kažkaip kitaip.

– Nori pasakyt – vėl *dulkintis*.

Pasigirdo sunkus atodūsis.

– Taip... kiekvieną kartą būdami šalia vienas kito darydavom tą pačią klaidą. Tuo metu Kenas daug dirbo, dar studijavo magistrantūroje, o ji sėdėjo namuose su tavim. Tu visada buvai labai panašus į mane; kas kartą užėjęs rasdavau tave įsikniaubusį į knygas. Nežinau, ar prisimeni, bet visada tau dovanodavau knygas. Ir savo *Didijį Gets...*

– Baik. – Pagarba, pasigirdusi jo balse, vertė gūžtis, o mintis užvaldė iškreipti prisiminimai.

– Šitaip blaškėmės metų metus ir manėm, kad niekas nesupranta. Tai buvo mano kaltė. Negalėjau liautis jos mylėjęs. Kad ir ką dariau, ji nedavė man ramybės. Atsikrausčiau arčiau jūsų namų, tiesiai kitapus gatvės. Tavo tėvas suprato. Neįsivaizduoju, kaip, bet buvo akivaizdu, kad žino. – Patylėjęs ir išukęs į dar vieną gatvę, Vensas pridūrė: – Tada ir pradėjo gerti.

Išsitiesiau ir tvojau delnais į skydelį. Jis net nesuvirpėjo.

– Tai palikai mane su girtuokliu tėvu, kuris prasigėrė tik dėl tavęs ir mamos? – Piktas mano balsas nuaidėjo mašinoje, bet aš vos galėjau kvėpuoti.

– Hardinai, bandžiau ją įtikinti. Nenoriu, kad ją kaltintum, bet stengiausi įkalbėti, kad leistų tau gyventi su manim. Tik ji

nesutiko. – Vensas perbraukė rankomis plaukus ir timptelėjo prie šaknų. – Kiekvieną savaitę jis ėmė dar daugiau ir dar dažniau gerti, tačiau ji vis tiek nesutiko pripažinti, kad esi mano – net ir man. Taigi išvažiavau. Turėjau išvažiuot.

Kristianas nutilo. Atsisukęs pamačiau jo akis tankiai mirksint. Ištiesiau ranką prie durų, bet Vensas spustelėjo greičio pedalą ir užraktą – aplink pasigirdo klik klik, klik klik.

Dusliu balsu kalbėjo toliau:

– Persikėliau į Ameriką ir kelerius metus iš tavo mamos negavau jokios žinutės. Net kai Kenas ją visai paliko. Ji neturėjo pinigų ir dirbo iki nukritimo. Aš jau buvau pradėjęs uždirbti pinigų, ne tiek, kiek dabar, bet jau pakankamai turėjau susitaupęs. Grįžau atgal ir radau mums butą, mums trims, pradėjau ja rūpintis Kenui išėjus, tačiau ji vis labiau tolo nuo manęs. Kenas atsiuntė skyrybų dokumentus iš ten, kur, po perkūnais, buvo išėjęs, bet ji vis tiek nenorėjo manęs. – Vensas susiraukė. – Po visko, ką padariau, vis vien buvo negana.

Prisiminiau, kad jis mus pasiėmė tėčiui išėjus, bet niekada per daug į tai nesigilinau. Nė nenumaniau, kad visa tai tik dėl to, jog turėjo romaną su mama, ar kad galiu būti jo sūnus. Mano iškreiptas požiūris į mamą dabar dužo į šipulius. Praradau jai bet kokią pagarbą.

– Taigi jai parsikrausčius į tuos namus vis dar rėmiau judu finansiskai, tačiau ir aš grįžau į Ameriką. Tavo mama pradėjo grąžinti čekius kiekvieną mėnesį ir nebeatsakinėjo į skambučius, todėl pamaniau, kad sutiko kokį žmogų.

– Nesutiko. Paprasčiausiai kiekvieną dieną dirbo nuo ryto iki vakaro.

Mano vieniša paauglystė praėjo namuose. Dėl to ir susidėjau su bloga kompanija.

– Manau, kad ji laukė jo sugrįžtant, – skubiai atsakė Vensas ir nutilo. – Bet jis negrįžo. Metų metus gėrė, kol galiausiai kažkas privertė jį liautis. Ilgai nesikalbėjau su juo, bet persikraustęs į Vals-tijas susirado mane. Jis jau nebegėrė, o aš ką tik buvau netekęs

Rouzės. Rouzė buvo pirmoji moteris, į kurią galėjau žiūrėti ir nematyti tavo mamos veido. Ji buvo mieliausia moteris, su ja buvau laimingas. Jaučiau, kad niekada nemylėsiu nieko taip skaidriai kaip tavo mamos, bet su Rouze buvo gera. Mes buvom laimingi, kūriau su ja gyvenimą. Ko gero, buvau prakeiktas... nes ji susirgo. Gimus Smitui netekau jos...

Išsižiojau nuo minties.

– Smitas.

Labai atkakliai stengiausi sudėlioti sumautas šukes į krūvą ir visai nepagalvojau apie tą vaiką. Ką tai reiškia? *Po velnių.*

– Šį mažylį laikiau antra galimybe būti tėvu. Mirus motinai, jis man tapo viskuo. Visada prisimindavau tave vaikystėje. Jis buvo panašus į tave, tik šviesesnių plaukų ir akių.

Prisiminiau, kad Tesa tvirtino tą patį, kai pamatėm Smitą, tik aš to nepastebėjau.

– Tai... tai tikras šūdas, – tesumojau pasakyt.

Kišenėje vibravo telefonas, bet aš žiūrėjau tik į koją, lyg ji būtų vaiduoklis, ir negalėjau prisiverst atsiliepti.

– Žinau ir apgailėstauju. Kai atvažiavai į Ameriką, pamaniau, kad galėsiu būti arčiau tavęs nevaizduodamas tėvo. Palaikiau ryšį su tavo mama, priėmiau į „Vance“ leidyklą ir visais būdais stengiausi būti šalia, kiek prisileisi. Susitaikiau su Kenu, nors tarp mūsų visada išliks priešiškas. Manau, jis užjautė mane dėl žmonos mirties ir dėl to taip pasikeitė. Aš tenorėjau būti šalia tavęs – ir būčiau viską už tai atidavęs. Žinau, kad dabar manęs nekenti, bet noriu tikėtis, kad jau atsiėmiau bent truputį.

– Tu melavai man visą gyvenimą.

– Žinau.

– Mama irgi ir mano... Kenas.

– Tavo mama vis dar vengia manęs, – pasakė Vensas... dar kartą ją pateisindamas. – Net dabar ji vargiai tai pripažįsta. O Kenas... jis visą laiką įtarinėjo, tik tavo mama niekada to nepatvirtino. Neabejoju, kad jis tebepuoselėja mažytę viltį, jog esi jo sūnus.

Užverčiau akis į tą nesąmonę.

– Nori pasakyt, kad Kenas Skotas visiškai liurbis ir tiki, kad dar galiu būt jo vaikas, kai judu visus tuos metus tratinotės į kairę ir dešinę jam už akių?

– Ne. – Kristianas sustabdė mašiną kelkraštyje ir pažvelgė į mane. Rimtai ir įdėmiai. – Kenas *nėra* kvailas. Jis optimistas. Ir myli tave – vis tiek myli tave – ir tu esi vienintelė priežastis, dėl kurios nustojo gerti ir baigė mokslus. Net ir žinodamas galimybę, viską darė dėl tavęs. Jis gailisi, kad tau teko patirti pragarą ir kad tavo mama išgyveno tą košmarą.

Krūptelėjau prisiminęs savo košmarus, kurie praplaukė pro akis. Ir vėl išgyvenau, ką tie girti kareiviai padarė jai prieš daug metų.

– Bet joks tyrimas nebuvo atliktas? Iš kur žinai, kad apskritai esi mano tėvas? – nepajutau, kaip paklausiau.

– Tiesiog žinau. Tu irgi žinai. Visi visada kartojo, kad esi labai panašus į Keną, bet aš žinau, kad tavo gyslomis teka mano kraujas. Laikas neleidžia jam būti tavo tėvu. Nėra tikimybės, kad Triša galėjo pastoti nuo jo.

Įsistebeilijau į medžius už lango, telefonas vėl ėmė zyzti.

– Kodėl dabar? Kodėl dabar tai sakai? – paklausiau garsiau, nes mano nesančios kantrybės likučiai baigė iširti.

– Todėl, kad tavo mamai kilo paranoja. Gal prieš porą savaičių Kenas užsiminė prašęs tavęs kraujo mėginio tyrimams, ar galėtum padėti Karen, ir aš pasakiau tavo mamai...

– Kokiems tyrimams? Kam to reikia Karen?

Vensas dėbtelėjo į mano koją, paskui į savo mobilųjį, gulintį ant skydelio.

– Geriau atsiliepk. Kimberlė ir man skambina.

Papurčiau galvą. Paskambinsiu Tesai, kai tik išlipsiu iš šitos mašinos.

– Man tikrai labai dėl visko gaila. Nežinau, ką, po perkūnais, galvojau vakar vakare eidamas pas ją. Ji paskambino ir aš tiesiog... nežinau. Kimberlė bus mano žmona. Myliu ją labiau už viską – net labiau, nei mylėjau tavo mamą. Tai visai kitokia meilė, abipusė, ir ji

man yra viskas. Pasimatęs su tavo mama padariau didžiulę klaidą ir visą gyvenimą to gailėsiuos. Nenustebčiau, jeigu Kim mane paliktų.

Oi, tik nereikia šitos ašarų pakalnės.

– Ak, ponas atlapaširdis. Gal *nereikėjo* stengtis padulkint mamos ant spintelės.

Vensas žvilgtelėjo į mane.

– Ji buvo įsibaiminusi ir pasakė norinti įsitikinti, kad praeitis liks praityje iki vestuvių, o aš genialiai priimu neteisingus sprendimus, – pasakė susigėdęs ir barbendamas pirštais į vairą.

– Aš irgi, – sumurmėjau po nosim ir suėmiau durų rankeną. Vensas palietė mano ranką.

– Hardinai.

– *Atšok.*

Ištraukiau ranką ir išlipau. Man reikia laiko apsiprast su tuo mėšlu. Ką tik išgirdau atsakymus į klausimus, kurių net neketinau klausyt. Man reikia atsikvėpt, turiu nusiramint, palikt jį ir susirast savo merginą, savo išsigelbėjimą.

– Man reikia pabėgt nuo savęs. Abu tai žinom, – pasakiau, nes jis nepajudėjo. Kristianas akimirką žiūrėjo į mane, paskui linktelėjo ir paliko mane gatvėje.

Apsidairiau ir už pusės kvartalo pamačiau pažįstamą parduotuvę. Supratau esantis per kelis kvartalus nuo mamos namų. Kraujas mušė ausyse ieškant kišenėje telefono, kad paskambinčiau Tesai. Turiu išgirst jos balsą, reikia, kad ji grąžintų mane į tikrovę.

Žiūrėdamas į pastatą laukiau, kol Tesa atsilieps. Many šėlstantys demonai pamažu vilkosi mane į jaukią tamsą. Su kiekvienu šaukiniu grimzdau vis greičiau ir giliau, galiausiai pajutau, kad kojos veda mane per gatvę.

Įsigrūdau telefoną į kišenę, atidariau duris ir patekau į pažįstamą praeitį.